

## La Smârdan

George Coșbuc

---

Neam român, văzui odată  
Oastea Domnului Mihai  
Zicea Dunărea-ntristată:  
Fulger îns-atunci erai,  
Și-alergând prin cer furtuna  
Cânta vorbe românești  
Astăzi stau și-ascult întruna  
Și mă uit, și nu mai ești!

Dar abia rosti cuvântul  
Dunărea, vuind prin văi,  
Și văzu gemând pământul  
Și de cai și de flăcăi.  
Zornet auzi prin zare,  
Cum se-ncheagă stol cu stol  
Și năprasnică răsare  
Oastea domnului Carol.

Jalnic tu-ți doinești durerea  
Dunăre, și iat-acum!  
Din mormânt ieși puterea  
Și-n zadar îi stai în drum.  
Trec voinicii peste tine;  
Mersul lor e zbor de fulg,  
Și din mâinile străine  
Stema libertății smulg.

Tresăriră iuți românii  
Căci aminte și-au adus  
Cât s-au străduit bătrânii  
Steagul să ni-l ție sus,  
Câte plângeri ne-nterupte  
În mormânt or fi vărsat,  
Că nepoții fug de lupte  
Și că steagul e-nchinat.

Dunăre, ai văzut Smârdanul?  
Spune tu, s-o spui și eu!  
Și noi știm izbi dușmanul,  
Și-n români e Dumnezeu!  
Știm și noi găti cununa  
Vitejiei ce-o doinești,  
Și când urlă-n cer furtuna

Cântă vorbe românești!

La Smârdan așa vru Domnul  
Morții dintr-această zi  
Vor avea cu spaime somnul  
Și-aiurind se vor trezi  
Apărându-se cu mâna  
Ca de-un tănuit dușman,  
Vor mușca gemând țărâna  
Ca și-n luptă la Smârdan.

Că-ntr-această zi cumplită  
N-avu mila nici un rost,  
Și mânia răzvrătită  
Lege tuturor ne-a fost.  
Astfel că, văzând pierirea,  
Însuși Dumnezeu de sus,  
Galben întorcând privirea,  
Mâna peste ochi și-a pus.

La Smârdan, pe unde drumul  
Da de-a dreptul spre vrăjmași,  
Risipeai cu mâna fumul,  
Ca să vezi la patru pași.  
Și-ntr-un iad fără de nume,  
Unde-ai noștri iuți pătrund,  
Nu era nici cer, nici lume,  
Numai noapte fără fund.

Și-ntr-acel noian de ceață  
Dorobanții, dând de-un râu,  
Au trecut prin sloi de gheață  
Și prin apă până-n brâu.  
Râu de apă Prut să fie  
Cum era să-i ție-n loc,  
Dacă n-a putut să-i ție  
Din redute-un râu de foc!

La Smârdan de-un gând cu toții  
Fost-am braț pustiitor,  
Și murind au dat nepoții  
Mâna cu strămoșii lor.  
N-ai avut mai buni tu, bane,  
La Călugăreni în văi;  
Iar la Racova, Ștefane,  
Nu-ți erau mai buni ai tăi.

De-o veni din nou vreodată

Vuiet peste-al tău pământ,  
Țară dragă și-ncercată,  
Vom ruga pe Domnul sfânt  
Nu-ntr-alt chip să ne ajute,  
Ca să-nfrângem pe dușman,  
Decât dându-ne virtute  
De flăcăi ca la Smârdan.